

Zprávy z farnosti

06/2014

I když nejsou ještě prázdniny, děti si na ně určitě vzpomenu. Už jen pár týdnů, a budou tady. Ale není to zadarmo, člověk ještě musí v učení vyvinout nějaké to snažení. Pak ale, dny her, výletů, táboráků, atd.

Dospělí se zase většinou těší na své dovolené, i když je to dnes jiné, než bývalo. Máchovo jezero, Jižní Čechy, Vysoké Tatry, Balaton. Dnes to bývá trochu jinam. Nenechme se ale mýlit. Ten základ pravého zotavení je někde jinde, jde o záležitost našeho nitra. Otázka je, co pro to uděláme. Je možné např. část dovolené prožít na duchovních cvičeních. Duchovní cvičení – exercicie. Zúčastnili jste se jich již někdy? Jsou pro různé skupiny lidí. Pro studenty, pro manžele, pro muže, pro mládež a další. Stačí jen, si prohlédnout nějaké nabídky, a zamyslet se nad, tím co by mi mohlo vyhovovat. Vyplatí se to, člověk duchovně ožije. Nebojme se vybočit z vyježděných kolejí.

P. František

Úmysly Apoštolátu modlitby na rok 2014

Na každý měsíc jsou vyhlášovány úmysly Svatého otce k modlitbě za potřeby církve a za misi. Čeští a moravští biskupové k nim přidávají třetí úmysl za církev a obyvatele v České republice.

ČERVEN

1. *Všeobecný:* Aby **nezaměstnaní** obdrželi podporu a práci, kterou potřebují k důstojnému životu.
2. *Evangelizační:* **Za Evropu**, aby díky svědectví věřících opět našla své křesťanské kořeny.
3. *Národní:* Aby všichni **lidé zodpovědně přistupovali** ke svému životu i práci.

Denní modlitba apoštolátu modlitby

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, ti v něm nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti. Duch svatý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve to všechno přináším jako svou nepatrnou oběť zvláště na úmysly Svatého otce.

texty byly převzaty z www.jesuit.cz

Kanonizace dvou papežů

Kázání papeže Františka při mši svaté s kanonizací Jana XXIII. a Jana Pavla II.

Jádrum této neděle, kterou končí Velikonoční oktáva a kterou svatý Jan Pavel II. ustanovil svátkem Božího milosrdenství, jsou oslavené rány Ježíše zmrtvýchvstalého.

Ukázal je hned poprvé, když se zjevil apoštolům večer prvního dne po sobotě, v den Zmrtvýchvstání. Ten večer - jak jsme slyšeli - tam ale nebyl Tomáš, a když mu apoštolové řekli, že viděli Pána, odpověděl, že neuvidí-li a nedotkne-li se oněch ran, neuvěří. Osm dní poté se ve večeradle zjevil Ježíš mezi učedníky znovu, a Tomáš tam byl také. Ježíš se obrátil k Tomášovi a vyzval jej, aby se dotknul Jeho ran. A tehdy tento upřímný člověk, zvyklý ověřovat si vše osobně, poklekl před Ježíšem a řekl: „Pán můj a Bůh můj!“ (Jan 20, 28).

Ježíšovy rány jsou pohoršením pro víru, ale jsou také potvrzením víry. Proto na Kristově oslaveném těle tyto rány nemizejí, ale zůstávají. Jsou totiž trvalým znamením Boží lásky k nám a jsou nezbytné k víře v Boha. Nikoli k víře v to, že Bůh existuje, ale k víře v Boha, který je láska, milosrdenství a věrnost. Svatý Petr s použitím Izaiášových slov píše křesťanům: „Jeho ranami jste uzdraveni“ (1 Petr 2, 24; srov. Iz 53, 5).

Svatý Jan XXIII. a sv. Jan Pavel II. měli odvahu dívat se na Ježíšovy rány, dotýkat se Jeho probodených rukou a otevřeného boku. Neostýchali se Kristova těla,

nepohoršovali se nad Ním a Jeho křížem; nestyděli se za tělo bratra (srov. Iz 58, 7), protože v každém trpícím člověku spatřovali Krista. Byli to dva odvážní muži plní odhodlanosti Ducha svatého a vydali církvi a světu svědectví o Boží dobrotě a Božím milosrdenství.

Byli to kněží, biskupové a papežové 20. století. Poznali jeho tragédie, ale nepodlehli jim. Mocnější v nich byl Bůh, silnější byla víra v Ježíše Krista, Vykupitele člověka a Pána dějin; silnější v nich bylo Boží milosrdenství, které se vyjevuje v těchto pěti ranách; silnější byla mateřská blízkost Mariina.

V těchto dvou mužích rozjímajících Kristovy rány a dosvědčujících Jeho milosrdenství přebývala „živá naděje“, společně s „nevýslovnou a zářivou radostí“ (1 Petr 1, 3-8). Naděje a radost, které Kristus dává svým učedníkům a které jim nic a nikdo nemůže odejmout. Velikonoční naděje a radost, které prošly palčivou zkouškou odříkání, sebezapření a přiblížení ke hříšníkům až do krajnosti, do omrzení z hořkosti onoho kalichu. Tuto naději i radost obdrželi oba papežové darem od Zmrtvýchvstalého Pána a v hojnosti je rozdávali Božímu lidu, jehož věčného uznání se jim dostalo.

Touto nadějí a touto radostí dýchala první obec věřících v Jeruzalémě, jak podávají Skutky apoštolů, které jsme poslouchali ve druhém čtení. (Sk 2, 42-47). Je to společenství, která žije podstatou evangelia, totiž láskou, milosrdenstvím v jednoduchosti a bratrství.

A takový je obraz církve, který měl před sebou Druhý vatikánský koncil. Jan XXIII. a Jan Pavel II. spolupracovali s Duchem svatým na obnově a zdnešnění (aggiornamento) církve podle její původní fyziognomie, kterou jí v průběhu staletí propůjčili svatí. Nezapomínejme, že právě svatí vedou církev vpřed a umožňují její růst. Svoláním koncilu sv. Jan XXIII. prokázal vnímavou poddajnost Duchu svatému, nechal se vést a byl pro církev pastýřem, vedeným vůdcem, vedeným Duchem svatým. To byla jeho obrovská služba církvi. Proto se mi líbí, když na něj myslím jako na papeže poddajného Duchu.

Svatý Jan Pavel II. byl v této službě Božímu lidu papežem rodiny. On sám jednou řekl, že by chtěl být připomínán jako papež rodiny. S potěšením to zdůrazňuji v souvislosti se synodem o rodině a s rodinami, synodem, při kterém nás on z nebe zajisté provází a podporuje.

Kéž se oba noví svatí pastýři Božího lidu přimlouvají za církve, aby v pastorační službě rodině během těchto dvou let konání synodu byla poddajná Duchu svatému. Kéž nás oba učí nepohoršovat se nad Kristovými ranami a pronikat do tajemství Božího milosrdenství, které vždy doufá a vždy odpouští, protože vždycky miluje.

česká sekce Radia Vatikan

Ráno

Nebeský Otče, děkuji ti, že jsem si odpočinul a opět se probudil. Je to tvůj dar. To, co je mou povinností, chci dnes od rána do večera plnit tak, jak to dělával tvůj jednorozený Syn: Všude kam přišel, zanechal po sobě jen dobro. Každého, s kým se setkám, mi posíláš do cesty, abych v něm poznal svého bratra. Ve všem, co udě-

lám, co promluvím, ať se mi zjeví láska, kterou Kristus všechny objímá. Ať mám pro každého dobré slovo dřív, než se rozejdeme. Ať mám cit pro druhé a myslím víc na ně než na sebe. Prosím tě, ať se vždy ovládnou, ať ze mne není mrzout, ať jednám laskavě a srdečně. Ať ve mně zbude i jiskřička humoru, kterého je také zapotřebí. Od Ducha Svatého si vyprošuji tvou milost, která by mi k tomu všemu pomáhala. A ještě jedno: Dovol, abych prostřednictvím Panny Marie přivedl každého alespoň o krůček blíž k tvému Synu. Můj Bože, vše pro tebe s tebou a v tobě.

(Svatý Jan XXIII) - Kancionál modlitba 24

Pavel VI. bude blahorečen

Papež František schválil dekret o zázraku na přímluvu Služebníka Božího Pavla VI. K blahorečení papeže II. vatikánského koncilu dojde 19. října 2014.

Pavel VI. – civilním jménem Giovanni Battista Montini – bude blahorečen 19. října 2014, v den ukončení mimořádného shromáždění biskupské synody o rodině. Informace byla potvrzena po setkání prefekta Kongregace pro svatořečení kardinála Angela Amata s papežem Františkem, který schválil dekret o zázraku na přímluvu Pavla VI.

„Již v roce 1934, o mnoho let dříve, než se stal biskupem, napsal: ‘Kristus je neznámý, zapomenutý, nepřítomný ve velké části současné kultury.´ Mladý Montini byl pevně přesvědčen o tom, že křesťanství, které se nesetká se všemi formami každodenního života lidí, tzn. nestane se kulturou, nebude schopné se dále sdílet,“ komentoval zprávu o blahorečení kardinál Angelo Scola, Montiniho nástupce na stolci milánského arcibiskupa. „Naše církev chce projít, společně se všemi našimi bratry a sestrami, cesty onoho pole, kterým je svět, a jít vstříc všem ženám a mužům,“ dodal Scola.

Zázrak, který umožnil blahorečení, se odehrál v roce 2001 ve Spojených státech amerických a týkal se uzdravení těžce postiženého nenarozeného dítěte (24. týden těhotenství). Matce byl navržen potrat, ta jej však odmítla. Na radu jisté řádové sestry prosila o uzdravení na přímluvu papeže Pavla VI., autora encykliky *Humanae vitae* o předávání lidského života. O deset týdnů později lékaři zaznamenali značné zlepšení zdravotního stavu. Zázračné uzdravení dnes již třináctiletého dítěte schválila lékařská komise Kongregace pro svatořečení 12. prosince 2013.

Pavel VI. byl zvolen papežem v roce 1963. Ihned po nástupu se přihlásil k dílu II. vatikánského koncilu, které započal jeho předchůdce Jan XXIII. Roku 1964 se v Jeruzalémě setkal s konstantinopolským patriarchou Athenagorem I. Jejich symbolické objetí předznamenalo sblížení pravoslavné a katolické církve. V roce 1965 ustavil Pavel VI. biskupskou synodu. Byl prvním papežem, který navštívil pět kontinentů. Je autorem sedmi encyklik, např. *Ecclesiam suam* o dialogu v církvi i mezi církví a světem, *Sacerdotalis caelibatus* o kněžském celibátu, *Humanae vitae* o manželství a předávání života. Významná je též jeho exhortace *Evangelii nuntiandi* o hlásání evangelia.

TS ČBK, O. Mléčka

Je hloupost hříšná?

Papež František a falešní prorokové

V jednom městě se farníci denně modlí „za obrácení papeže“. Je mi to opravdu líto. Vždyť skrze tohoto papeže Františka začal svět vnímat vůni křesťanství! - Papež ví, že dnes je tento svět imunní vůči zbožným frázím, zlatým ornátům, božítělovým dechovkám i svěcené vodě. Svůj první pozdrav tedy adresoval všem: „Dobrý večer!“ Proto chce, aby jeho poslové svlékli sutany, oblékli rifle a šli všude mezi lidi. On má zájem o lidi dobré vůle, o chudobné, ukřivděné, nepochopené, o laicizované kněze, o rozvedené, o homosexuály... Vždyť jeho Pána hanobili za to, že se stýkal s hříšníky a nevěstkami! Proto dopadl špatně. Odsoudili ho ti „spravedliví“. Znáte evangelium? Ježíš přišel, aby hledal a zachránil, co už ZAHYNULO! Tohle je Jeho slovo!

Ale je tu i známé proctví: Řím ztratí víru. Jenže Řím není papež. Jak známo, František si obnovil argentinské občanství. Co nám tím chce naznačit? - Náhle se objevují další proctví, účelová, proto jasně falešná: Ježíš v nich prý říká, že toto není jeho papež. Panna Maria zase, že přijímání na ruku je urážkou jejího Syna. („Vezměte a jezte“!?) Tady je pověstné čertovo kopýtko.

Pokud máme ještě nepopletené exorcisty, měli by se zabývat o věřících, posledně nejnemožnějšími zjeveními. Dábel se přece rád objevuje v rouše prorockém! A my máme v církvi dost lidí, kteří požadují zázraky, které by jim přinesly zkušenost Boha jedině v řádu, jenž je zajímavý: totiž v řádu hmotném. Vnitřní logika Ježíšova poselství u nich proto nezabírá. Nežijí evangeliem, ale neklidem soukromých zjevení a proctvími všeho druhu. Modleme se za papeže, aby přemáhal úklady Zlého (i hloupost) v církvi, aby neztratil elán a zdraví. Aby v něm svět našel osobnost, na kterou čeká.

Jan Rybář

Jak se úcta k Panně Marii rozvazující uzly ujala v Buenos Aires

Anděl podává Boží Matce dlouhý pás plný zašmodrchaných uzlů, ona je rozvazuje a pouští z rukou zcela hladkou stuhu, kterou zachycuje druhý anděl. Žena je oděná sluncem, má pod nohama měsíc a korunu dvanácti hvězd kolem hlavy, svou levou nohou drtí hlavu hada. Nad výjevem se vznáší bílá holubice, zatímco zcela vespod spatřujeme jiného anděla. Vede ke kostelu poutníka, doprovázeného psem.

Stojíme před obrazem Maria Knotenlöserin, Maria, rozvazující uzly, uchovávaném v srdci bavorského Augšpurku. Tamní poutní kostel sv. Petra – St. Peter am Perlach – navštěvují každoročně tisíce věřících. Prosí Kristovu Matku, aby rozpletla uzly, o které zadržávají jejich pozemské životy. Velkým ctitelem tohoto mariánského obrazu je rovněž Svätý otec. Papež František také rozšířil úctu k Panně rozvazující uzly ve své vlasti. O oddanosti věřících argentinské Virgen Desatanudos vypráví rektor katedrály v Buenos Aires, O. Alejandro Russo:

„Svätý otec jako jezuitský kněz strávil nějakou dobu v Německu na studiích. V jednom kostele tam uviděl obrázek Panny rozvazující uzly. Přivezl si tyto po-

hlednice do Buenos Aires a začal je přikládat do všech svých dopisů. Úcta k tomuto mariánskému vyobrazení se rychle šířila, až se jedna argentinská malířka, Ana Berta di Bertí, nabídla, že vyhotoví jeho kopii pro kapli jezuitské univerzity v Buenos Aires (Universidad del Salvador). V této kapličce Pannu Marii uctívalo a navštěvovalo mnoho lidí, takže její prostor brzy nedostačoval. Někteří zaměstnanci univerzity, farníci ze čtvrti Agronomía, požádali svého faráře o umístění ještě větší kopie obrazu do kostela San José del Talar. Stalo se tak 8. prosince 1996. Kult Matky rozvazující uzly se rozrostl natolik, že o víkendech a každého osmého dne v měsíci přicházelo a dosud přichází 20 až 30 tisíc lidí. Další kopie obrazu, byť nevalné umělecké kvality, se objevily v mnoha dalších farnostech ve městě a kraji. Pro argentinskou církev je to tedy velmi důležitý projev zbožnosti, který tehdejšího arcibiskupa Buenos Aires vedl ještě k dalšímu kroku. Před třemi lety kard. Bergoglio podepsal dekret, kterým prohlašuje farní kostel San José del Talar za "národní svatyni Naší Paní, která rozvazuje uzly". Za tuto úctu vděčíme Svatému otci. Na jakýkoliv dopis odpovídal osobně a kromě mariánského obrázku přikládal i výjev sv. Josefa. Výjev Panny Marie rozvazující uzly používal i pro svá vánoční a velikonoční přání. Tentýž obrázek rozdával také v den svého biskupského svěcení.

Původ mariánského obrazu není zcela přesně znám. Je připisován baroknímu malíři Johannu Georgovi Melchiorovi Schmidtnerovi (1625-1705). Zadavatelem díla má být šlechtic Hieronymus Ambrosius Langelmantel (1641-1718), který jím vyjadřuje dík za událost ze života svého děda Wolfganga. Ten prožíval vážnou manželskou krizi a stál na pokraji rozvodu. Navštívil proto jezuitu O. Jakoba Rema v německém Ingolstadtu a společně s ním se modlil k Matce Boží, aby vyhladila kritické situace. Pár se skutečně vyhnul rozvodu a manželství pokračovalo. Tato epizoda by odpovídala výjevu ve spodní části obrazu. Odkazuje ke starozákonní knize Tobiáš a zobrazuje anděla Rafaela, který vede Tobiáše k jeho manželce Sáře.

„Je velmi obtížné dopátrat se přesného původu. Existuje více teorií a bylo by zapotřebí důkladného výzkumu. Podle některých verzí je autor neznámý, jiní jej přisuzují jmenovanému malíři, další zase hovoří o jiných umělcích. V každém případě originál není signován. Jisté však je, že obraz v očích věřících vzbuzuje náboženskou úctu a vyrovnanost, přestože jsou všemožně zkoušeni. Přicházejí k němu lidé s rodinnými obtížemi, mnozí otcové a matky, kteří mají problémy s dětmi, zejména kvůli drogám. Utíkají se k němu nemocní a lidé, kteří ztratili práci. Rád bych řekl toto: Modlíme se k Nejsvětější Panně, která rozvazuje i ten poslední uzlík. Jako brána k nebi, která rozvazuje uzly duší v očistci.“

„Uzel, vzniklý neposlušností Evy, byl rozvázán poslušností Marie; co zauzčila panna Eva nevěrou, to rozuzlila Panna Maria vírou“, píše sv. Irenej ve spise Proti bludným naukám Adversus haereses (III, 22). Také tento výrok církevního otec odkazuje k bavorskému obrazu.

„Není bez významu, že Svatý otec den po zvolení při svém prvním veřejném vystoupení zaměřil do Santa Maria Maggiore, aby uctil mariánskou ikonu Salus populi Romani, Spásy římského lidu. Jako arcibiskup Buenos Aires se papež František vyznačoval velkou mariánskou úctou a také spontánní synovskou zbožností. Když vstupoval do katedrály, obdivoval mariánské obrazy a často se přibližoval k mariánským sochám, aby se jich dotkl, tak jako poutníci. Velmi uctíval Pannu Marii z Luján. Ani jeden rok nevynechal účast na říjnové pouti do Luján. Zpovídal poutníky, kteří tam přicházeli pěšky z Buenos Aires, bez přestávky třeba i celou noc. O slavnosti Těla a Krve Páně městem prochází procesí se sochou Panny Marie z Luján. Současný papež každoročně zasvěcoval město mateřské péči Panny Marie“, říká rektor katedrály v Buenos Aires, O. Alejandro Russo.

Jana Gruberová

Pout' ke sv. Janu Nepomuckému do Thunské kaple

V pátek 16. května měl svátek sv. Jan Nepomucký, náš český patron. Sešlo se nás několik u kostela sv. Františka z Asisi v Podmoklech a vydali jsme se na pout' k uctění památky našeho patrona. Vpředu kráčel Otec František Jirásek se soškou Sv. Jana. Za ním následovalo několik věrných. Šli jsme mezi domy na Letné a modlili se růženec Světla, který jsme dokončili právě u kaple. Tam již čekalo dost farníků, i když vloni jich bylo poněkud více. Po příchodu do vyzdobené kaple jsme se usadili a vyčkali začátku mše svaté. Páter František již v úvodu ke mši zmínil několik podrobností o sv. Janovi. A v homilii po evangelium nás podrobněji seznámil se životem Johánka, jak mu důvěrně říkali lidé z jeho okolí.

Zpěvy se nesly v písních právě ke sv. Janu Nepomuckému. Všichni jsme byli potěšeni, že skoro celé osazenstvo zpívalo. Po Svátostném požehnání mše sv. skončila. Všichni se ubírali k východu, kde na ně čekaly paní Pýchová a Eva Pohořalá s napečenými pouťovými koláčky, které byly, jako ostatně vždycky, velmi dobré.

Dá-li Pán Bůh, příští rok se opět sejdem.

M. Neubertová

Pouť do Rokole

u příležitosti 100. výročí založení Schönstattského Mariánského hnutí

V sobotu 17. května 2014 se farníci z Podmokel vydali na Mariánskou pouť do Rokole u Nového Města nad Metují. V říjnu 2014 uplyne právě 100 let, kdy Otec J. Kentenich jako spirituál semináře pallottinů v Schönstattu založil schönstattské hnutí s mladými seminaristy. V roce 1919 umožnili pallottini P. Kentenichovi zahájit na plný úvazek práci na díle, které o něco později vešlo ve známost jako Schönstattské hnutí. V době, kdy Hitler ovládl Německo, bylo hnutí pronásledováno nacisty a P. Kentenich byl tři a půl roku vězněn, převážně v koncentračním táboře Dachau. P. Kentenich přežil a zahájil novou fázi mezinárodního rozšiřování a růstu hnutí. On i jeho dílo bylo podrobeno zkoušce ze strany církve, což mělo za následek období exilu mimo Evropu. V roce 1965 ho papež Pavel VI. Plně rehabilitoval. Poslední léta strávil vedením již rozsáhlého a mezinárodního hnutí. Zemřel 15. září 1968 v německém Schönstattu, kde je také pohřben.

Naše Svatyňka v Rokoli je filiální svatyňkou, přesně podobná té schönstattské. Takových svatyněk je ve světě již asi 200. Sobotní pouť se zúčastnili mnozí kněží. Hlavním celebrantem byl Mons. Josef Kajnek. Mezi knězi byl i náš Otec František Jirásek. Předě mši sv. se přítomní modlili Růženec. V 10 hodin přicházel od kostela průvod, v čele s křížem, následovaný lidmi, kteří nesli putovní svatyňky, pak biskup Kajnek a všichni kněží i ministranti. U hlavního obětního stolu byla vystavena velká, česká putovní svatyňka a vedle ní, na rudém polštáři OKO Otcovo. Je to velký zlatý trojúhelník, v jehož středu je umístěn kříž. Je podoben Oku Otcovu, jak jej známe z různých obrazů. Mši sv. doprovázeli mladí zpěváci. Promluva pana biskupa byla pěkná, obsažná, a při tom ne dlouhá. Celá mše sv. proběhla ve velmi úctyhodném soustředění. Pomocí naší Maminky, PM Schönstattské, proběhla mše bez deště. Ale jen se lidé začali zvedat k odchodu do domu Mariiných sester, začalo pršet a dešť se postupně měnil v liják.

V kapli domu sester byla přednáška o svatyňkách, v přednáškovém sále byla přednáška P. Králíka o Otcovi Kentenichovi. Po ní následovalo vyprávění mnichovských seminaristů, kteří v tuto dobu jsou v Schönstattě. Jeden muž byl z Madridu, druhý z Buenos Aires, další z Maďarska. Jejich slova překládal seminarista p. Landa. Po tomto zajímavém vyprávění byla malá přestávka a poté se ujal slova Božík Hurt, který s celou svojí rodinou byl správcem rodícího se areálu P. Marie Schönstattské - Belmonte u Říma. Vyprávěli, co vše zažili a jak i jejich děti se naučili dávat své prosby a modlitbičky Panně Marii do džbánu. Zajímavostí bylo, že jednou řekli, že budou mít miminko. Maminka i tatínek se divili, ale oni jim řekly, že daly prosbu Panně Marii. Po několika dnech maminka zjistila, že je v požehnaném sta-

vu. Narodila se jim holčička opravdu, jménem Kristýnka. Vyprávěli o mnoha jiných zajímavých věcech, ale vše si nejde zapamatovat.

Ještě další krásná věc se povedla - svatá cesta rodin. Proti poutnímu domu je pěkný les, ve kterém je i Křížová cesta. V jiném koutku lesa je nově vybudovaná cesta rodin. Je to 15 reliéfů na sloupcích a u každého je nějaký citát, modlitba nebo přání. Ale pro strašný déšť tam šlo málo lidí.

Závěrem celé pouti byla Adorace u Nejsvětější svátosti v kostele Nanebevzaté Panny Marie. Až na ten déšť byla pout' pěkná, bylo tam hodně lidí a nejen z Čech a Moravy, ale i z ciziny. Budeme mít na co vzpomínat a s modlitbou k Panně Marii třikrát podivuhodné, Královně Schönstattské budeme děkovat a prosit, aby za celý svět orodovala u svého Syna Ježíše Krista.

M. Neubertová

Noc kostelů v našem kostele

V pátek 23. května byl také náš kostel otevřen pro akci Noc kostelů. Po mši svaté v 19:00 nám zazpíval a zahrál soubor místní ZUŠ pod vedením učitelky Hančové a Kulhánkové. Byl to krásný a dojemný zážitek vidět a slyšet děti, jak krásně hrají na housle, okarinu a kytaru, a nadšeně zpívají. Ve 20:30 přišel zazpívat Děčínský chrámový sbor pod vedením MUDr. Kozlíka a po něm duo Gaeilge - Vojta Bumba a Terežka Chvojková nám zahráli lidové keltské tance. Potom ve 21:30 Hana Řánková pěkně zazpívala a zahrála na kytaru a zakončil ve 22:30 Jílovský komorní sbor pod vedením Martiny Záhorové. Všechno opravdu byl velký zážitek. V pauzách vytvářel pěknou atmosféru pan Pavel Pexa tlumenou hrou na varhany. U stolečku s puzzlemi, omalovánkami a luštěnkami bylo stále živo, návštěvníci si mohli prohlédnout popisky soch a obrazů, pomodlit se Sluneční píseň sv. Františka, přečíst si vpředu na 2 panelech s obrázky něco o jeho životě, zapálit si svíčku jako symbol svých přání a úmyslů. A při příchodu obdrželi razítka s vyobrazením našeho kostela. Kdo měl zájem, tomu jsme leccos vysvětlili a odpovídali na jeho otázky. Přišlo 280 návštěvníků, vládla přátelská a milá atmosféra. Večer rychle uběhl a před půlnocí jsme se pomodlili u rozsvícených svíček za všechny, kteří náš kostel navštívili.

M. Jirásková

Okénko do knihovny

autor: Christa Meves
název: Obhajoba studu a další příspěvky
z obsahu: K otázce eutanazie

Když v roce 1976 ve spolkovém parlamentě většina hlasovala pro zákonem dovolený potrat, obrátil se na konci debaty jeden přehlasovaný zástupce lidu rozhodně ke skupině příznivců potratu: „Je vám jasné, že jste odhlasovali prolomení hráze? Nejprve si člověk dovolí usmrtit plod života a zakrátko si bude osobovat právo usmrtit staré, slabé a nemocné! Na tuto domýšlivost brzy doplátíme.“

Jak se zakrátko ukázalo, měl poslanec s prolomením hráze pravdu: kdo zruší zákon o ochraně nenarozených, zaviní, že pocit vědomí nespravedlivosti vůči životu zmizí a že lidé v kritické situaci budou sami sebe utěšovat výmluvou: „co není zákonem zakázáno, nemůže přece být špatné!“ a tak došlo v Německu k obrovskému nárůstu potratů a s tím spojené nejnížší porodnosti na světě.

Vzpomínám si velmi přesně na opačná tvrzení: to všechno jsou nesmyslně ponuré pomluvy; jednak bude přitom postiženým poskytnuta naprosto dokonalá lékařská péče – a ostatně, když se dostane člověku větší svobody v rozhodování, vytvoří se u něho automaticky větší pocit odpovědnosti za budoucnost národa.(!?)

Jak je smutné, že onen poslanec měl pravdu: dnes končí každé třetí těhotenství potratem! (psáno v roce 1985) Nic nepomohly výsledky bádání embryologů, že plod je člověkem od počátku oplodnění, ani alarmující zkušenosti o velkém tělesném a duševním riziku při potratech, a dokonce ani obrazy v televizi, kde divák mohl vidět v popelnicích klinik rozkouskované ručky a nožky: hráz je neodvratně prolomená! Ženy si dávají houfně zabíjet své děti, některé jen proto, že jim těhotenství v tom momentu nevyhovuje.

A sotva se jedna věc takto „podařila“, že se provádí jako samozřejmost, která je kromě toho společensky financovaná, už je tu bouřlivý útok na další morální baštu podle hesla: „Ať žije právo na sebeurčení!“ Ale i tento útok, podobně jako výše uvedený, je útokem proti víc než 3 000 roků starému desateru: Nezapíjejš! Tento útok je tedy víceméně vědomá vzpoura proti židovsko-křesťanskému náboženství a tradici, podle nichž je člověk na Bohu závislý, slabý a v pokušení selhávající stvoření všemohoucího Boha, který jediný určuje, co je dobré a co je zlé, ale moderní člověk chce - jak ukazují tato fakta - utvářet svět vlastní silou a sám se posadit na místo Boha.

Nám starším běhá při těchto úmyslech mráz po zádech, protože jsme ještě pamětníky arogance nacismu, který si osoboval právo rozhodovat, co jsou „bezcné životy“, a pak je např. z rasových důvodů ničil, a že by něco takového v příštích desetiletích bylo možné, je v myšlenkách dobře představitelné vzhledem k narůstajícímu počtu starých lidí v národě, kde už na počátku nového tisíciletí bude muset mladý pracující občan dát velký kus svého výděлку do velkého hrnce pro penzisty. Jak blízko již tu číhá pokušení legalizovat aktivní eutanazii k odstranění tohoto množství starých a zbytečných jedlíků. „Dejte pozor,“ chtěli bychom volat k zákonodárcům, „dejte proboha pozor, braňte začátkům, demaskujte toho zlého ducha doby s takovým trendem, neboť je to duch, který vedl v dějinách vždy ke zničení sebe!“

V Holandsku je už aktivní eutanazie po splnění určitých kritérií možná, ovšem statistika říká, že každý třetí byl usmrcen bez zachování těchto kritérií. Staří nemocní lidé prosí při vstupu lékaře: „Prosím vás, neusmrcujte mě!“

Aktivní eutanazie musí zůstat navždy nedovoleným zásahem do života jedince – i když je vážně nemocný – a usmrcení na vlastní žádost nesmí nikdy patřit k zákonem dovolené svobodě jedince. I při těžké nemoci musí platit, že „nikoliv podání číše s bolehlavem (jed, který musel vypít Sokrates), nýbrž přiměřená terapie bolesti má pacientovi jeho umírání ulehčit.“

Ovšem toto stanovisko realistické křesťanské víry ob stojí jen tehdy proti útoku těch, kteří mluví o sebeurčení, o společenské účelnosti a o absolutní svobodě člo-

věka, když věřící budou brát opačné názory vážně, neboť jinak se budou jevit jako tvorové z jiné planety. Toto téma musí být prodiskutováno již t toho důvodu, že náš život dostal díky zdatné medicíně novou dimenzi tím, že je možné ho uměle prodloužit.

Chce-li moderní křesťan dojít ke stanovisku, které odpovídá jeho úmyslu vložit svůj život do Božích rukou a ne do rukou člověka, musí se vypořádat s problémem, zda na jak dlouho je moderní medicína oprávněná prodloužovat umírání a kdy již jde o překročení mravních hranic.

Je důstojné člověka, aby jeho umírání, jak tomu bylo u generála Franca ve Španělsku nebo i Tita v Jugoslávii, bylo zdatnými lékaři o měsíce prodloužováno? Musí lékař na intenzivním oddělení nechat běžet všechny přístroje, když jsou fyziologické funkce jen uměle udržovány, zatímco mozek je již odumřelý? Nesmíme ovšem přehlédnout, že moderní medicína přivádí často lékaře do dilematu: na základě Hippokratovy přísahy, kterou složil, musí lékař učinit vše, co je v jeho moci, aby život udržel, a tedy i pomocí přístrojů ho prodloužil. Ani když mu to prodloužování a strastiplné umírání připadá nesmyslným, nesmí se nechat svést myšlenkou takový život ukončit, jedno je-li přesvědčeným křesťanem, nebo jen zákonu věrným občanem. I ateistický lékař v tomto případě podléhá zákonu, jinak riskuje ztrátu reputace, své postavení a konflikt se zákonem.

vybrala M. Jirásková

Knihovna je v přízemí farní budovy (**Farní klub**). Knihy si zde můžete půjčovat, můžete si je zde i číst. Kromě domluvy s M. Jiráskovou je zavedeno **půjčování v neděli od 8:00 do 9:00 a po mši svaté od 11:00 do 11:30** (K. Macoun).

Seznam knih naleznete na našem webu.

Farní rada

Zatím žádné zprávy, jakoby ani neexistovala ☹. A že je toho dost, k čemu by se mohla a i měla vyjadřovat - problém komunikace? Škoda že od nás nebyl zástupce na kolokviu Na cestě k dialogu v církvi v Olomouci, právě tomuto tématu věnovanému! (R.S.)

Složení Farní rady ŘKF Děčín IV – Podmokly pro léta 2014 - 2016

Jméno	Funkce
P. František Jirásek	předseda
Jiří Málek	člen
Filip Macoun	sekretář
Eva Pohořelá	člen
Petra Kolářová	člen
Jaroslava Škodová	místopředseda
Miloš Vavříčka	člen

Hospodaření – farnost Podmokly a Jílové

Rok 2014	Sbírky		Společně odvedené mimořádné sbírky	
	vybráno			
	Podmokly	Jílové	Částka	Účel
Leden	7 599 Kč	1 831 Kč	1 965 Kč	Na církevní školy
Únor	8 322 Kč	1 387 Kč	2 589 Kč	Svatopetrský halář
Březen	9 221 Kč	1 677 Kč	3 478 Kč	Na pojištění kostelů
Duben	10 891 Kč	2 271 Kč	763 Kč	Na Svatou Zemi
			2 460 Kč	Na záchranu kostelů
Květen	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Červen	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Součet	36 033 Kč	7 166 Kč	11 255 Kč	

Pouť do Dolního Žlebu

Kostel Nejsvětější Trojice bude po dobu opravy **uzavřen**. Přesto, kdo bude mít zájem, může se v tu dobu zastavit na hřbitově a udělat si pěkný výlet...

Modlitební setkání se konají každou 3. neděli v měsíci ve 13:45.

Rok 2014	15. června	20. července	17. srpna	21. září
	19. října Prostř. Žleb – kaple Andělů Strážných		16. listopadu	21. prosince

vlakové spojení: (cena 22 / 17 Kč – cena za normální jízdné / zákaznické jízdné - **levnější je zakoupit skupinovou, či zpáteční jízdenku**)

Děčín hl. nádr.	12:40	14:40	16:40	Dolní Žleb	15:03	17:03	19:03	21:03
Čertova Voda	12:48	14:48	16:48	Čertova Voda	15:07	17:07	19:07	21:07
Dolní Žleb	12:54	14:54	16:54	Děčín hl. nádr.	15:17	17:17	19:18	21:18

Informace, aneb co se událo a co nás čeká

z toho, co se podařilo zjistit...

☞ **Informace** – Před rokem jsem zde zmínil, že přísun informací vážne a lze říci, že se od té doby nic nezměnilo. Proto zruším tuto rubriku. Jen by mě zajímalo, kdo některou z nabídek vůbec využil... Bezprostřední (týdenní) přehled nám funguje myslím dobře, nikdo aspoň se k tomu nevyjadřuje, dlouhodobé akce si každý má možnost zjistit každý sám. (R.S.)

☞ **Tyto a další informace** – na webu: <http://rkf.dc.podmokly.sweb.cz/> – navštivte naše/vaše stránky!

IX. Cyklopout' z Přímětic do Jeníkova

k Panně Marii – Matce Důvěry

Start cyklopouti v neděli 15. 6. 2014 od fary v Příměticích v 15:00. První nocleh v neděli v klášteře v Nové Říši, druhý v pondělí na Sázavě, třetí v úterý v Brozanech. Vyvrcholení cyklopouti bude mše svatá v kostele svatého Petra a Pavla v Jeníkově ve středu 18. června 2014 cca kolem 11:00.

Nocuje se pod střechou ve vlastním spacáku na vlastní karimatce, zavazadla poveze doprovodné vozidlo. Přihlásit se můžete: fara Vranov n/D 515 296 384; otec Pavel Sobotka 731 402 650; vrnov@fatym.com.

Z výletu do Jablonného

K výzvě Mons. Biskupa Jana Baxanta, redakce děčínského děkanství uspořádala společný výlet k patronce naší diecéze, sv. Paní Zdislavě.

Zájemci se sešli na hlavním nádraží Děčín, v počtu asi třiceti lidí. Nastoupili do přímého vlaku do Jablonce v Podještědí, kam asi za hodinu dojeli. Z nádraží se šlo k bazilice minor, zasvěcené sv. Vavřinci a paní Zdislavě. Zde se všichni zúčastnili mše svatě, kterou zbožně vyslechli, přijali Tělo Páně a místním knězem byli i přivítáni, jako poutníci z Děčína, kteří neváhali a odpověděli svou poutí na výzvu pana biskupa. Po skončení mše svatě jsme v refektáři dostali kávu, čaj nebo pití, snědli jsme část svých zásob a potom nás ctihodná sestra vzala k prohlídce baziliky. Pak nás dovedla do krypty, kde jsou pohřbeni ctihodní Bratři a také, v samostatné kryptě, i sv. Zdislava. Nad jejím hrobem je v kostele vystaven oltář, kde leží pod sklem její lebka. U tohoto oltáře jsou konány zvláštní pobožnosti. Po těchto zážitcích jsme se vypravili ke Zdislavině studánce, která je asi 3 km od města. Voda ze studánky je prý zázračná, protože i sv. Zdislava s ní chodila léčit své nemocné. Tam se na chvíli poutníci zdrželi, osvěžili se dobrou a ledovou vodou a poté se vydali na další cestu ke hradu Lemberk. V tomto hradu žila paní Zdislava, provdaná za rytíře Havla. Měli tři děti.

Havel byl často na výpravách a zúčastňoval se bojů. Paní Zdislava se starala o děti a pomáhala nemocným a chudým v okolí hradu a v podhradí. Všichni jí milovali a byli vděční za její starosti. Později se ale roznemohla a po čase bezvýsledného léčení zemřela ve věku 32 let. Paní Zdislava byla velmi zbožná, milovala Pána Boha, stále se k němu modlila. A protože byla velmi zbožná a pro všechny měla čas a lidé jí bezmezně milovali.

Bohužel hrad byl uzavřen. A tak po společném fotografování jsme se vydali na zpáteční cestu. Šli jsme stejnou cestou, minuli baziliku minor a došli k nádraží. Několik metrů od nádraží se strhla průtrž a všichni zúčastnění doběhli na nádraží úplně promočení. Brzy jsme nastoupili do přistaveného vlaku a ten vyjel zpět do Děčína, kam jsme přijeli kolem půl osmé večer.

Byl to opravdu krásný výlet, byli jsme Pánu Bohu blíž.

M. Neubertová

Příběhy obrácení

Česká televize přináší na obrazovky ČT2 neobvyklý časosběrný dokument o lidech, kteří prošli duchovní konverzí. Šestidílný cyklus **Příběhy obrácení** vysílá od 25. května 2014 vždy v neděli v 17:45. Pořad vznikl v brněnském studiu České televize v Tvůrčí producentské skupině Patricka Diviše. Režie Josef Fišer, Petr Kotrla, Ladislav Cmíral a Michaela Rozbrojová.

Šest mladých lidí, pět různých náboženství a jeden rok jejich duchovní cesty pod dohledem kamer. Jak uvádí Hana Orošová, tisková mluvčí TS Brno, „dokumentaristé ČT rok sledovali šestici mladých lidí, kteří byli na počátku své duchovní cesty a nebáli se k tomu přizvat televizní kamery. Diváci tak mají možnost s nimi prožít významné životní okamžiky i chvíle plné pochybností.“

Příběhy obrácení jsou unikátní šestidílnou docu-soap o tom, jak víra mění životy. Tento oblíbený televizní formát využili tvůrci i proto, že díky němu mohli vytvářet situace, do kterých by se protagonisté cyklu jinak nikdy nedostali.

Příkladem je třeba účast na společných natáčeních, během kterých se zástupci pěti různých vyznání setkali na neutrální půdě. „Účastníci našeho cyklu měli po celý rok k dispozici malé kamery, které umožnily zachytit momenty, které by se s velkým štábem pořídily jen velmi těžko,“ říká jeden z režisérů Ladislav Cmíral, který má s formátem docu-soap zkušenosti z úspěšného cyklu ČT Ptáčata.

„Nehledáme podstatu víry, ale její zcela konkrétní projevy a dopady na člověka a jeho život,“ přibližuje záměr pořadu autor scénáře Josef Fišer. K natáčení tvůrci přizvali například klavíristu Petra, který se rozhodl konvertovat k judaismu, Dana, kterého oslovila římsko-katolická církev nebo vyznavačku islámu Aišu a další mladé lidi. Jejich příběhy ukazují, že konverze se v každém náboženství liší. Někde je to pouze moment rozhodnutí pro danou víru, jinde několikaletý proces. „Tento dokument je hlavně výpovědí o tom, jak důležitou roli hraje v našich životech duchovní uspokojení,“ dodává Fišer.

Česká televize

Dopis z Filadelfie

Chtěl bych se podělit o několik zážitků z dnešního slavení Večeře Páně v jezuitkém kostele ve Filadelfii.

Před začátkem mše nějaká dáma, zřejmě pastorační asistentka ohlásila, která je neděle, co se bude zpívat a kdo bude sloužit mši. A pak přivítala všechny návštěvníky, dokonce nás nechala postavit (bylo nás asi 30) a zbytek kostela zatleskal. Je to síla, už jsem to v amerických kostelech zažil, ale pokaždé mě to překvapí. Cítím jsem se mezi svými, přesto, že jsem byl sám.

Vzápětí řekla: A teď se můžete pozdravit se svými sousedy. A tak jsme si doko- la v lavicích popřáli dobré ráno.

Pak už jen takové formálnější drobnosti: Před úkonem kajcnosti nás pan farář kropil zelenou větvičkou, nikoli kovovým kropáčem, zdálo se mi to takové živější. Sbíрка probíhala během delší písně ve 4 lidech najednou, takže dary převzal pan fa-

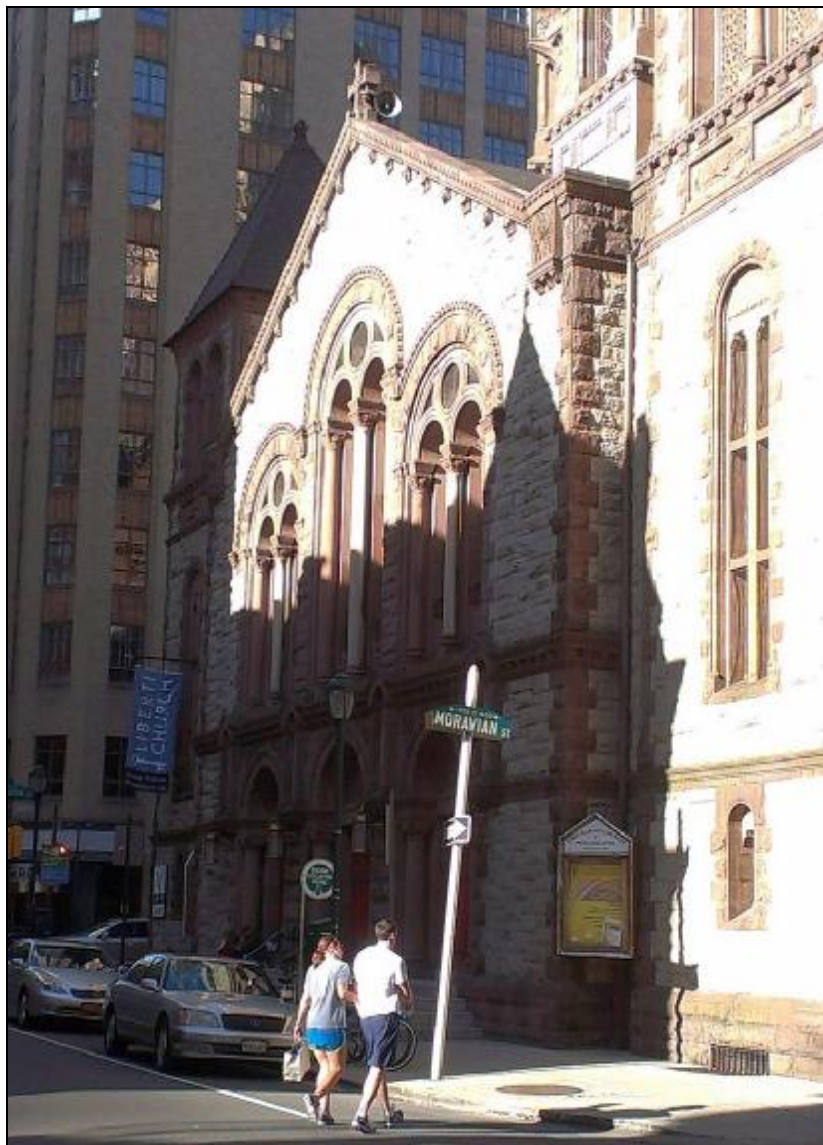
Dějin - Podmoky

rář ještě před eucharistickými dary chleba a vína a nebylo žádné cinkání mincí během následujících liturgických modliteb.

Na konci se pan farář s ministranty odebral ke dveřím a s většinou odcházejících se pozdravil, případně i seznámil.

Omlouvám se těm, kteří tyto zvyky z Ameriky nebo odjinud znají, ale mě tyhle drobnosti vždycky potěší. A přál bych si, aby se to zavedlo i u nás. Vše dobré, Petr.

P.H., 28 Apr 2014

Moravian street (Moravská ulice) ve Filadelfii

Rodina

Letos se více zabýváme rodinou. Proto zde uvádím pár ukázek, které se vztahují k tomuto tématu.

Předně je možné se podívat na stránku: <http://www.novinky.cz/domaci/331288-vericich-ubyva-maji-ale-vice-deti-a-stabilnejsi-rodiny.html>. Přehledně je uvedeno, co lze a nelze vyčíst ze sesbíraných dat z posledního sčítání lidí u nás. Podobných zpracování lze nalézt na webu více. Jako příklad uvedu citaci:

Věřící ženy mají více dětí

Podíl bezdětných věřících žen je nižší než celorepublikový podíl, uvádí Český statistický úřad. Věřící ženy mají více dětí. Tři a více dětí má pětina věřících žen, ale zhruba jen jedna desetina žen bez náboženské víry. U žen, které deklarovaly příslušnost k církvi římskokatolické, se tento podíl již blíží čtvrtině. U věřících žen a zejména u žen katolického vyznání je podstatně méně bezdětných žen a žen s jedním dítětem a naopak více žen s větším počtem dětí. Nábožensky orientované ženy dosahují vyšší plodnosti než ženy ostatní – potvrzují to i demografové. Projevuje se zde význam, který rodině s dětmi připisují všechna náboženství. Podle lékařů zde ovšem svoji roli hraje i fakt, že církve vesměs odmítají antikoncepci. Zejména římskokatolická církev má zcela zásadně zamítavý postoj k interrupcím. I to má podle expertů vliv na to, že z pohledu statistik vykazují nejvyšší plodnost ženy hlásící se právě k této církvi.

Koho by statistika zajímala podrobněji, je nejlépe se přesunout k „prameni“ na stránku: <http://www.czso.cz/csu/2014edicniplan.nsf/p/170220-14>, kde se dá vyhledat mnoho zajímavostí. Je to asi lepší, než věřit všemu, co se různě přeposílá po Internetu :-). Můžete si např. z uvedené stránky stáhnout dokument: **Náboženská víra obyvatel podle výsledků sčítání lidu**. Na 44 stranách plných porovnání i s lety minulými, tabulkami atd. se dozvíte to, co vás bude právě zajímat.

R.S.

Kolik nás je?

Katolická církev se svými 273 miliony členů (stav v roce 2011) resp. 54% obyvatelstva je největším náboženským společenstvím v EU. Luterské, reformované a metodistické církve se spojily do Společenství evangelických církví, jež zastupuje asi 50 milionů věřících. Anglikánská státní církev má 26 milionů pokřtěných. Třetí velké společenství tvoří pravoslavní: v EU funguje osm samostatných (autokefálních) církví.

Odhaduje se, že v EU žije asi 13 milionů muslimů. Nejvíce je jich ve Francii – 6 milionů, v Německu 4-6 milionů, ve Velké Británii 2,7 milionu. Židé představují menšinu: největší diaspora žije ve Francii – asi půl milionu, ve Velké Británii asi 300 000, v Německu zastupuje Ústřední rada židů asi 101 300 lidí, ale podle odhadů přibližně stejný počet židů k ní nepatří.

Počet lidí bez vyznání se odhaduje na 15-17 %.

Počet příslušníků církví nevyprovídá o tom, jak intenzivně svou víru praktikují.

Kathnet, 2.6.2014

Stále žádná rodina

Úvaha nejen velikonoční

Kolik jsem já zažil setkání! Kolik debat, hádek, otázek a odpovědí! A neustávají. Třeba nedávno: je církev monarchie nebo hierarchie? A proč není demokracie? – Moji milí, monarchu nechceme! Ten sedí v paláci a úlisní poradci ho tahají za nos. Demokracii taky ne; nelze přece hlasovat, zda Bůh je či není. A co hierarchie? Tu máme, ale už dávno nám nabízí jen dětské botičky. Jenže my jsme zatím vyrostli!

Takže – jakou strukturu, když ne monarchickou, demokratickou ani hierarchickou? Ještě jedna nám zbývá: ta rodinná. A už jsme u evangelia: Otec, matka, děti, synové, bratři... Bratři – tak nás nazval Ježíš Zmrtvýchvstalý. V rodinné struktuře se nepanuje, ale slouží. „Syn člověka nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sám sloužil...“ Malé děti v rodině poslouchají na slovo, ty větší chtějí vysvětlení, s dospělými se již starší (presbyteroi) radí.

A právě v půlce května se dospělí křesťané hlásí o slovo (v Olomouci). Chtějí vytvořit platformu pro setkávání s biskupy. Jednou k tomu už musí dojít! Brání se zavedenému termínu „všeobecné“ kněžstvo. Apoštol Petr ve svém prvním listu nazývá Boží lid „královské kněžstvo“! Toto kněžstvo potřebuje služebníky, nikoliv hierarchy. Vždyť Ježíš nám slibuje, že nás jednou na věčnosti bude On sám (!) obsluhovat!

Major Terazky hledí do zrcadlovky a ptá se nevěřicně: A kde jsem já? Kardinál Ottaviani hleděl do Konstituce o Božím lidu a ptal se stejně: Kde jsem já, kde je klérus? Od té doby uběhlo už 50 let a tak je třeba si mnoho věcí vyjasnit...o té rodině...

Jan Rybář

Na cestě k dialogu v církvi

Reflexe jednoho z účastníků letošního kolokvia v Olomouci.

Za jednoho z nadšených účastníků mohu smeknout před organizátory a před pozvanými hosty, jejichž vystoupení v rámci jednotlivých panelů bylo otevřené, věcné, laskavé a profesionální. Celý průběh kolokvia byl bezproblémový i přes velký počet účastníků, reprezentujících různé názory a zkušenosti.

Odvezl jsem si z kolokvia, že kultivovaný dialog je velmi dobře možný, i když zatím poněkud jednostranný.

Za hierarchii byl přítomen Tomáš Holub, který umí obhájit své názory a na otevřenou diskusi je zvyklý, nikdo ho tam neukousl, ba naopak. A to by platilo i pro případného biskupa, který by sebral odvahu a dorazil (pozvání byli všichni).

Nejvíce mě překvapil karmelitán P. Vojtěch Kodet s jednoznačnou podporou nespravedlivě odvolaného biskupa Róberta Bezáka, kterou nejen na kolokviu, ale i všude jinde srdnatě hlásá, jelikož zná pozadí celé věci a nemůže mlčet... Příjemné bylo se potkat s bratry Slováky a opět je slyšet a být v přítomnosti takových osobností, jako je František Mikloško, Štefan Hríb a Terézia Rončáková... Dále se mi velmi líbilo vystoupení ředitele rádia Proglas Pavla Mikšů a jezuity Petra Koláře.

Příspěvek o generaci mladší Veroniky Francové, která měla téma „Být v církvi jako doma“, byl pro mě „srdeční záležitostí“, jelikož je původem (jak jinak než) z Pardubic. Mohu tak potvrdit její zkušenost s tím, o čem mj. mluvila - o rodinném společenství v církvi, na kterém se s jejími rodiči již od revoluce spolupodílíme.

V souvislosti s tím vzpomínám na článek Jana Rybáře *Stále žádná rodina* (celý uveden v předchozím článku), který je velmi přesný.

Co jsem si ještě z kolokvia odvezl? Pokud v manželství, v rodině nebudeme vzájemně komunikovat, pracovat na vztazích, zajímat se o sebe, nebudeme k sobě pozorní, apod., tak to nebude manželství, ale jen jeho karikatura. Je to práce na pořád a v církvi nás to také čeká, pokud chceme zvolit kristovský rodinný model. Je to ale program, který stojí za to!

A ještě - v Olomouci se nekopalý příkopy, ale stavěly mosty.

Z.S.

Samolibý kněz Božímu lidu nesvědčí

... „Tito vůdcové chtěli být viděni. Líbilo se jim napařování, řečeno přesněji, a počínali si jako pávi. Takoví byli. A Ježíš říká: »Ne, ne. Takto to nelze. Samolibost není dobrá.« Někdy si také tak trochu počínáme. Necháváme se vidět, jsme ješitní. Samolibost je nebezpečná, protože nás okamžitě strhává k domyšlivosti a pýše, kde všechno končí. Kladu si tedy otázku: Jak já následuji Ježíše? Dobré skutky, které konám, dělám ve skrytu anebo se rád nechávám vidět?“

Myslím také na nás, na pastýře – řekl papež – protože „samolibý pastýř Božímu lidu nedělá dobře. Může to být kněz či biskup, ale pokud je samolibý, nenásleduje Ježíše. Další věcí, kterou Ježíš vytýká těm, kdo jej následují, je chtivost moci,“ dodal papež.

„Někteří Ježíše sice následují, ale trochu, a ne zcela vědomě či bezděčně, touží po moci. Zřejmým případem byl Jan a Jakub, Zebedeovi synové, kteří chtěli po Ježíši, aby je učinil v budoucím království premiérem a místopředsedou. I v církvi jsou šplhouni! Mnozí takoví postávají u dveří církve... »Pokud se ti to líbí, jdi na sever a věnuj se alpinismu, to je zdravější, ale nechoď šplhat do církve.« Ježíš kárá takovéto šplhouny, kteří jsou chtiví moci.“

„Teprve po seslání Ducha svatého – pokračoval papež – se učedníci změnili. Tento hřích však v našem křesťanském životě trvá a je užitečné klást si otázku: jak následuji Ježíše já? Jen kvůli Němu, a také až na kříž? Anebo jsem chtivý moci a používám tak trochu církev, křesťanskou obec, farnost či diecézi, abych požíval nějakou moc? Třetí věc, která nás vzdaluje od pravých úmyslů - zdůraznil papež - jsou peníze:

„Existují takoví, kteří následují Ježíše pro peníze a s penězi; chtějí aby ekonomicky profitovala farnost, diecéze, křesťanská obec, nemocnice, kolej... Pomysleme na prvotní obec, která toto pokušení měla. Na Šimona, Ananiáše a Safiru... Toto pokušení existovalo od začátku a poznali jsme mnohé dobré katolíky, dobré křesťany, přátele, dobrodince církve, nositele různých vyznamenání, kteří, jak se ukázalo později, uzavírali poněkud nejasné obchody, byli podnikateli, kteří mnoho vydě-

lávali! Prezentovali se jako dobrodinci církve, ale dostávali mnoho peněz a ne vždy čistých peněz.“

„Prosme Pána o milost – uzavíral papež dnešní ranní homilii – aby nám Duch svatý umožnil následovat Pána - a jenom Jeho - se správným úmyslem, bez samolibosti, bez touhy po moci a bez touhy po penězích.“

<http://www.radiovaticana.cz/clanek.php4?id=20138>, 5. května 2014

pozn.: Zaujaly mne tyto věty, citované z homilie papeže Františka vatikánským médiem. Nejedná se o formu negativismu, či paušalizace, však pastýřské prevence, odpovídající zjevně Františkově povaze, snaze být průběžně Ježíšovým ovcím blízko, upozornit je na blízkost rokle. Co cítím jako důležité - papežovo upozornění platí všeobecněji, i pro Ježíšovce-laiky. U mne počínaje. Martin.

Toužit po jednotě

Toužíme odhalit své nitro, i když je to věc, která nás nejvíce ohrožuje. A toužíme po sebeodhalení druhého člověka. To je síla sexuální interakce, intimní mezilidská výměna.

My, západní muži, jsme byli cvičeni k tomu, abychom se nesdíleli, neboť jsme byli – zvláště jako kněží – cvičeni, abychom nikdy nevypadali jako slabí, ale naopak abychom vše měli pod kontrolou. Být před Bohem slabí a jednoduše k Bohu mluvit ze srdce se nám zdá obtížné. Je pro nás snazší mluvit o Bohu než mluvit k Bohu. Většina spontánních modliteb, které slyším, má formu skupinového oznámení namísto osobního oslovení v druhé osobě.

Mnozí z nás si myslí, že modlitba znamená meditovat o dobrých, svatých, církevně „správných“ myšlenkách nebo že je to příprava promluv, kde se vše pěkně odehrává nahoře v hlavě. Ale pročpak jako synové a dcery nepromlouváme ke svému Otci přímo, zejména když víme a věříme, že „on tam je“? Promlouvat k Bohu vyžaduje přístup dítěte. Jestliže se ovšem budeme pořád držet ve střežku, pak nemůžeme mluvit jako dítě ke své matce.

R.R.

Co protestanty provokuje na katolících?

Rozhovor s Birgittou a Ulfem Ekmanovými, zakladateli protestantského charismatického hnutí, kteří přestoupili ke katolicismu.

Před třiceti lety ve Švédsku založili protestantské charismatické hnutí Slovo života (Livets Ord). A měli úspěch. Jeho misie se šíří na Ukrajině, v Rusku, Arménii, Ázerbajdžánu, Afgánistánu, v Izraeli a v Indii. Náhle však přišel zlom. Zakladatelský pár, Birgitta a Ulf Ekmanovi přestoupili do katolické církve:

Birgitta Ekman: Silné reakce přicházejí ze všech stran. Snažili jsme se připravit na tento krok ty nejbližší z hnutí „Livets Ord“ (Slovo života), ale ve chvíli, kdy jsme věc oznámili, byli mnozí šokováni. Dostali jsme spoustu krásných dopisů a snažili jsme se nepřikládat důležitost nenávisti vyjadřované na internetu. Je to bolestné, ale zároveň máme v srdci a v duši pokoj a naději, jsme velmi šťastní.

Ulf Ekman: Bolesné to je, protože jsme pracovali 30 let. Těžko se to vysvětluje, ale v posledních deseti letech jsme pocítovali zvědavost, jakousi pobídku a zároveň úctu ke katolické církvi. Ne že bychom snad deset let věděli nebo byli přesvědčeni, že tento krok uděláme. Klíčilo to v nás po celou tuto dobu. Byl to vlastně objev. Změna přesvědčení. Jako Švéd a protestant nasáváš antikaticismus už v mateřském mléku. Objevili jsme, že o církvi vlastně víme málo. Bylo to na jednu stranu pozitivní, na druhou ohromující. Zažívali jsme totiž pocit, že se ocitáme doma, cosi jako: „aha, ale to je přesně to, v co věřím!“ Byli jsme plni předsudků, ale při četbě katolických knih jsme si začínali všimnout, že v tohle přece věříme! Když dnes mluvíme s přáteli, mají za to, že jsme před nimi svou pozvolnou konverzi tajili. Ve skutečnosti jsme museli pomalu růst a ujišťovat se v přesvědčení o katolické církvi.

➤ *Co k vám promlouvalo na cestě do církve?*

Birgitta Ekman: Pro mě byla prvním znamením sv. Brigita Švédská. Na rok 2003 připadalo její výročí a protože nosím její jméno, sáhla jsem po knihách o ní. Fascinovala mě. Zároveň jsem si uvědomila, že její manžel se jmenoval stejně jako můj manžel, Ulf. Svatá Brigita často mluví o Marii a tak jsem se začala hlouběji zabývat také o ni. Žili jsme v přesvědčení, že katolíci Marii zbožšťují. Bylo pro nás velmi důležité pochopit, co církev skutečně učí o Marii.

Ulf Ekman: Někdo by si mohl myslet, že Maria je poslední kapitolou. Pro nás ale byla tou první. Žili jsme tři roky v Svaté zemi, z toho poslední dva v Ejn Kerem, které je místem, kde se Marie setkala s Alžbětou. A pro nás se také stalo místem setkání s Marií. Pochopil jsem, že není čtvrtou božskou osobou, že se katolíci nemodlí k Marii jako k Bohu. Dlouho jsem nechápal společenství svatých, ale když jsem viděl, jak je živé, mnoho věcí se ocitlo na svých místech. Maria nás zkrátka dostihla brzy.

➤ *První z otázek, které kolem vás kroužily v těchto týdnech, je „proč“? Vy jste, Ulfe, říkal, že na vás Ježíš hledí, mluvil jste o jednotě a kontinuitě, proti rozdělování...*

Ulf Ekman: Mnoho let jsme se věnovali misijnímu působení v „Livets Ord“. Pak jsme se přestěhovali do Svaté země. Tam jsem pochopil dvě věci: totiž to, že rozdělení křesťanů je nepopiratelné a že to není Boží vůle. A my, ačkoliv jsme se věnovali dobrým věcem, jsme byli součástí tohoto rozdělení. Pocítil jsem nebytnost jednoty na hlubší úrovni. A druhá věc: pocítoval jsem touhu poznat esenci církve. Bylo to zvláštní, protože já jsem vždycky myslel na působení církve, na misie, na modlitbu, evangelizaci. Nikdy jsem ovšem nepronikl k jejímu základu. Začal jsem přemýšlet o církvi jako o Kristově těle – a to s sebou okamžitě nese myšlenku na katolickou církev. Právě toto: jednota a podstata církve nás přivedly do katolické církve.

➤ *Často se dnes setkáváme s názorem, že „takhle se to nemá dělat“. Považovali jste někdy tento krok za nemožný?*

Ulf Ekman: Ano, mnohokrát. Zamilovali jsme si katolickou církev, její víru, magisterium. Zároveň jsme si ale říkali, že vzhledem k našim povinnostem nemůžeme odejít, třebaže nás naše touhy vedly tímto směrem. Mnoho věřících z hnutí Livets Ord žije v Rusku, máme na východě velkou základnu. Mysleli jsme si, že bychom měli pokračovat ve své práci právě tam. Pak se všechno urovnalo, odešli

jsme z vedení. Dnes považujeme svůj úkol v této oblasti za uzavřený. Přátelství zůstává. Změnili jsme se a nemůžeme to popírat. Jde o povolání. Nechceme nikoho soudit, ale nemůžeme ani couvat před skutečností.

➤ *Co byste odpověděli těm, kdo budou říkat, že v církvi s magisteriem, dogmaty a papežem budete méně svobodní?*

Ulf Ekman: To je individualistická představa liberálních církví. Nikdo nesmí rozhodovat, protože tady rozhodují já. Já jsem ovšem zjistil, že když zkoumám to, v co „mám věřit“, nemám vůbec žádný problém v to věřit. Není to nucení, nýbrž objev bohatství. Magisterium je základem skutečné duchovní svobody. Nespátřuji v něm žádné znásilňování ducha. Když se mě zeptají, odpovím: ano, jsem svobodný. Doplul jsem do oceánu, v němž je velká svoboda.

➤ *Co provokuje protestantský svět na katolické církvi?*

Ulf Ekman: Myslím, že v základu konfliktu je pravda, za jejíhož nositele se katolická církev považuje. Katolická církev si je jistá tím, co je pravdivé, a říká věci jasně. Tato zřetelnost je pro dnešní relativistický svět provokativní.

➤ *Jaké úkoly mají dnes křesťané v sekularizované společnosti?*

Birgitta Ekman: Myslím, že v této chvíli je velmi důležitá otázka manželství. A katolická církev tu mluví jasně.

Ulf Ekman: Vidím v sekularizaci příležitost k nové evangelizaci. Ve Švédsku spousta lidí neví, kdo je Ježíš, co pro nás udělal. A to je skutečný úkol církve. Vidím sekularizaci jako možnost. Jistota katolické církve je něčím, na co můžeme být hrdí. Úkol církve je zcela jedinečný a není k němu co dodat. Máme důvod být šťastní, ne triumfalističtí a arogantní, ale šťastní.

Rozhovor s Birgittou a Ulfem Ekmanovými připravila Charlotta Smeds. Překlad Johana Bronková.

Česká sekce RV

Úryvky...

Přemýšlel jsem, zda zde uveřejňovat překlady úryvků z díla Edity Stein - sv. Terezie Benedikty od Kříže, karmelitky. Nakonec, proč ne?

☞ Der Verkehr...

Setkávání se s lidmi staršími, zralejšími a pokročilejšími než já mi vždycky nabízelo povzbuzení a podnět, ale i nebezpečí zde bylo. Totiž přízpůsobení a neobvyklá schopnost se do nich vmyslet mi umožňovala je okamžitě následovat. To budilo dojem, že se jim stavím jako rovnocenná a tak klamu samu sebe.

☞ So wenig...

Stejně málo jako možno vinit špatné vlohy člověka za jeho hříchy, tak málo je možno považovat dobré vlohy za jeho zásluhu. Ani za jedno ani za druhé není odpovědný. Ale zodpovědný je za všechno, co proti špatným vlohám udělat může.

☞ Es ist immer gut...

Je vždycky dobré člověku jasně ukázat, jakým by měl být.

☞ Wir haben...

Své kořeny máme v Srdci Ježíšově. Oči přirozeného člověka vidí potmělou zemskou říši. Očím víry je ale zemská říše čistým světlem.

☞ Gegenueber...

Vůči všem zálibám a nelibostem velí příkaz Páně: Milovat budeš svého bližního jako sebe sama.

Bez podmínek a výjimek. „Bližním“ není ten, kdo se mi líbí, je jím každý kdo se přiblíží, a to bez výjimek.

☞ Der Glaube...

Víra dává odpověď na to, kde hledat zdroj síly. Bůh nepožaduje po nikom nic, k čemu by mu současně sílu nedal. Víra toto naučí a životní zkušenost života z víry to potvrzuje.

☞ Gott ist...

Bůh je pravda. Kdo hledá pravdu, hledá Boha, ať si to uvědomuje nebo ne.

☞ Das ist es...

Toto je to, co jako zkušenost potvrzují znalci vnitřního života všech dob: Do svého nejvnitřnějšího stavu byli vtaženi něčím, co je silnější než všechn vnější svět, pocítili vpád nového, mocnějšího vyššího života, nadpřirozeného, božského.

☞ Der mystische Strom...

Mystický proud, který prochází všemi staletími, není nějaký boční poryv, který se oddělil od modlitebního života Církve - nýbrž je to její nejvnitřnější život.

☞ Das Gebet ist...

Modlitba je nejvyšší výkon, kterého je schopen duch člověka.

Das Gebet ist...

Modlitba je Jákobovým žebříkem, po kterém duch člověka stoupá k Bohu, a po kterém milost Boží k člověku sestupuje.

Die schrankemlose...

Bezvýhradná milující oddanost Bohu a Boží obdarování - to je nejvyšší stupeň modlitby. Duše, které tohoto stupně dosáhly, jsou vskutku srdcem Církve: v nich žije velebněžská láska Kristova.

překlad A.S.

Myslel jsem si, že jsem dokonalý

Když jsem byl v noviciátě, dělali jsme pro Boha všemožné dobré věci. Poslušni všech zákonů usilovali jsme o spásu. Byl jsem dokonalým novicem (na to se můžete zeptat mého novicmistra). Ukláněl jsem se, když se od nás očekávalo, že se budeme klanět. Nikdy jsem nepřišel na modlitbu hodinek pozdě. Nikdy jsem nepřišel pozdě k jídlu. A když jsem přece pozdě přišel, hned jsem padl na kolena – jak se to očekávalo.

Jednoho dne, když jsem klečel v chóru, jsem zjistil, že nespěju k tomu, abych poznával nebo miloval Pána; spěl jsem k tomu, abych miloval sám sebe. Začínal jsem být docela spokojený s tímhle dokonalým novicem, který se mohl vysmívat svým kolegům, když přicházeli pozdě. Věděl jsem, že jsem na cestě stát se dobrým františkánem a dobrým novicem. Mohl jsem docela dobře postupovat jako dobrý mnich, aniž bych znal Pána. Mohl jsem získat pocit pospolitosti, celistvosti, zralosti, poctivosti.

Ten den, ten okamžik více než kterýkoli jiný, vysvětluje, proč jsem dnes zde: Bůh mi vyjevil, že jsem milován přesně takový, jaký jsem. Tady nebylo co získá-

vat. Toho dne jsem byl osvobozen. Celé mé tělo se zbavilo řetězů – od hlavy až k nohám. Poznal jsem, že za své lidství se nemám co omlouvat, nemusel jsem se omlouvat za to, že jsem tím, kým jsem, a nepotřeboval jsem se ničím prokazovat svému novicmistroví, ani svým spolužákům. Byl jsem dítě Boží. A mohl jsem radostně kráčet svou cestou. Mohl jsem pokračovat svou cestou a pozvedat srdce k Pánu, i když jsem věděl, že třeba selžu. Ale už mi to nějak nevadilo. Byl jsem milován, a to jediné mělo cenu. To byl můj křest Duchem svatým.

R.R.

Františkova cesta do Svaté země: nový začátek?

František jako papež smíření mezi národy, dialogu, porozumění a setkání; modlící se za mír, vyzývající k toleranci, vnímající utrpení a bolesti doby, jdoucí „ke kořenům“, hovořící „jasnou řečí“. Takto může být přijímán nástupce sv. Petra i po uplynulé cestě do Svaté země...

Výše uvedené stvrdil i v průběhu dnešního programu své Blízkovýchodní mise. Hned ráno navštívil jeruzalémskou mešitu, setkal se se zdejší hlavou islámské obce Velkým muftím, vyzval křesťany, muslimy a židy k toleranci.

Na Chrámové hoře, místě, kde stojí významné mešity, požádal papež všechny to, kdož přináležejí k tzv. abrahámovským náboženstvím, tedy křesťany, židy i muslimy, aby se navzájem respektovali jako bratři. „Naučme se chápat bolest ostatních, ať nikdo nepoužívá násilí ve jménu božím,“ vyzývá je na tomto místě papež.

Po modlitbě u Zdi nářků, kde přečetl své přání a, stejně jako židovští věřící i jeho dva předchůdci, vložil lístek s modlitbou do spáry mezi jejími kameny, se vydal na hřbitov na Herzlově vrchu. Zde jsou pohřbeni izraelští politici a padlí vojáci. Mimo předem daný program se následně zastavil u památníku izraelských obětí teroristických útoků. V památníku obětem holokaustu Jad Vašem označil vyvražďování Židů „za nezměrnou tragédii“. A doslova zahanbeně se zde pozastavil nad mírou utrpení, které je člověk schopen způsobit. Bůh „věděl, že svoboda znamená riziko, věděl, že se jeho děti mohou ztratit, ale snad ani on si zřejmě nedokázal představit tak hrozný pád, tak hlubokou propast,“ uvedl k tomu mj. dle agentur papež. A prosí zde také Boha: „Nezapomeň na nás ve své milosti“.

V průběhu dne se papež sešel i s vrchními rabíny aškenázské a sefardské komunity. Na tomto místě připomněl, že by bylo dobré, kdyby mladí Židé věděli více o křesťanství. V rezidenci Šimona Perese zase vyslovil přání, aby byl židům, muslimům i křesťanům zajištěn volný přístup k posvátným náboženským místům v Jeruzalémě. „Jeruzalém by měl být skutečným městem míru, aby se zaskvěl svou univerzální náboženskou a kulturní hodnotou,“ řekl František.

Prezident státu Izrael zde potom oficiálně přijal pozvání do Vatikánu, které papež v neděli koncipoval jako výzvu ke společné modlitbě za mír, a to i s palestinským předákem Mahmúdem Abbásem. ČTK s odvoláním na agenturu Reuters uvádí, že by se tak mělo stát již 6. června.

Papežská cesta po svatých místech je plná různých symbolů. Svou roli sehrály i dnes. V zahradě prezidentského paláce v Jeruzalémě totiž papež společně s Pere-

sem zasadili olivovník; symbol míru. Následně toto gesto zopakoval ještě i v Getsemanské zahradě, místě kde se Ježíš před svým zatčením modlil.

Závěrem své pouti po Svaté zemi sloužil, spolu se zdejšími ordináři, mši na místě Kristovy poslední večeře. „Poslední večeře nám připomíná sdílení, bratrství, harmonii a mír mezi námi,“ prohlásil František, zdůrazňujíc tak také zde svou vizi církve jako „nové rodiny“.

Zdánlivě jen pouhý výčet událostí proběhlých tisíce kilometrů od nás, jejichž důsledky nemusí být vidět hned...

ČTK, SIR; autor: František Jemelka

České muslimské obce v ČR a Ústředí muslimských náboženských obcí v České republice

Vážený členové muslimské obce v naší zemi,

před krátkým časem jsem se několikrát veřejně zastal muslimů v České republice proti necitlivému zásahu policie v pražské mešitě. Jistě dobře víte, jak velmi mi záleží na dobrých vztazích mezi věřícími různých náboženství i mezi věřícími a nevěřícími v naší zemi i ve světě; víte, kolikrát jsem zastal práva na náboženskou svobodu přes hranice různých náboženství včetně práv pro muslimy v naší zemi; víte, že soustavně vystupuji proti paušálnímu očerňování muslimů a proti neoprávněnému přičítání odpovědnosti za zločiny extrémistů islámu jako takového. Pravděpodobně víte, že má angažovanost ve prospěch respektu a dialogu mezi náboženstvími byla jedním z důvodů, za níž se mi v tomto roce dostalo mezinárodního uznání, Templetonovy ceny. Toto vše připomínám z jediného důvodu: Jsem přesvědčen, že toto vše mne opravňuje a zároveň morálně zavazuje k tomu, abych důrazně požádal a vyzval vás, muslimskou komunitu v České republice, abyste nyní vy výrazně vystoupili proti neslýchanému zlu, které má být spácháno ve jménu islámského práva.

Súdánský soud v Chartumu vynesl trest smrti nad těhotnou ženou, křesťankou Meriam Ishagovou poté, když podle svého svědomí odmítla nátlak, aby se vzdala své křesťanské víry a pod pohrůžkou smrti přestoupila k islámu. Miriam Ishagová byla tak odsouzena za údajné opuštění islámu, i když vypověděla, že od islámu neodpadla, nýbrž je křesťankou od dětství; Meriam byla totiž svou křesťanskou matkou vychována v křesťanství, když jí a její matku opustil její muslimský otec. Soud dále tuto ženu odsoudil ke stům ranám bičem za to, že uzavřela manželství s křesťanem.

Pokud by tento barbarský trest, odporující všem zásadám spravedlnosti a milosrdenství, byl vykonán, nejen Súdán tím pozbude práva nazývat se civilizovanou zemí, nýbrž opět tím celosvětově vážně utrpí pověst islámu a jeho vyznavačů. Takové zvrácené chápání práva soudními autoritami totiž vzbuzuje ještě větší obavy a odpor, než jednotlivé činy teroristů, zjevně zneužívajících symboly a rétoriku islámu k šíření nenávisti a násilí. Domnívám se, že nadešel čas k tomu, aby právě muslimové, kteří na Západě požívají plnou náboženskou svobodu a toleranci ze strany křesťanů a ostatních věřících i nevěřících, se zasazovali o to, aby i v islámských zemích byla uplatňována zásada Koránu „Nebudiz žádného donucování

v náboženství“, aby bylo v tomto duchu interpretováno islámské právo a islámskými autoritami respektováno právo na svobodné rozhodnutí ve věcech víry.

Prosím Vás, muslimy v českých zemích, ve jménu Boha milosrdného a slitovného, zastáňte se té ženy a využijte tak vzácné příležitosti dokázat české i světové veřejnosti, že islám vede k milosrdenství a nikoliv k bezpráví, barbarství a násilí. Apelujte spolu se mnou a dalšími na sudánské náboženské autority a požadujte propuštění Meriam Ishagové.

Tomáš Halík

Reakce na Otevřený dopis českým muslimům

Mons. Tomáš Halík adresoval v úterý 20. května 2014 českým muslimům otevřený dopis, ve kterém je prosí o intervenci v případě, kdy soud v súdánském Charúmu vynese trest smrti nad těhotnou křesťankou Meriam Ishagovou.

Ve jménu Boha Milostiplného, Smilovného

Vážený pane prof. Halíku,

ceníme si Vašeho vstřícného postoje k muslimům žijícím v České Republice i Vaší snahy nacházet společnou řeč mezi křesťany a muslimy v globálním měřítku.

Ohledně Vaší výzvy, týkající se případu súdánské křesťanky Meriam Ishag, které hrozí za údajné odpadlictví trest smrti, lze z naší strany vyjádřit jen souhlasné stanovisko, kterým se i my hlásíme k Vašemu apelu k toleranci a dodržování univerzálních pravidel lidskosti, ke kterým shodně vybízí jak Korán a Sunna, tak i křesťanský humanizmus.

Podporujeme Vaši výzvu ke společnému slovu a ke všem podobám dobra, zavázání následovat koránský imperativ: Pomáhejte si vzájemně ke zbožnosti a bohabojnosti a nepomáhejte si k hříchu a nenávisti. (Máida:3)

Vyjadřujeme přesvědčení, že Boží Zákon je nejspravedlivější a nejdokonalejší a že každý lidský zákon je pouze chabým odleskem. Učí jen nejvznešenějším hodnotám a neučí ani náboženskému násilí, ani zneužívání soudního systému.

Jím stanovené odstrašující tresty nelze aplikovat tam, kde není jejich místo a způsobem, který více než cokoli jiného připomíná ostentativní rádoby zbožnost, kterou chtějí některé kruhy maskovat vlastní selhání v jiných oblastech lidské činnosti.

Prohlašujeme, že základním příkazem Koránu, kterým se řídí a mají řídit vztahy mezi muslimy a nemuslimy je vámi citované Nebudiz žádného donucování v náboženství (Bekara:256)

Podle toho mála informací, které poskytla média a na základě naší znalosti šarí'vy vyhledáváme, že zmíněná žena byla vychována jako křesťanka svou křesťanskou matkou a nikdy muslimkou nebyla, jelikož její otec, ač muslim, se její výchovy nikdy neúčastnil a k islámu ji nevedl. Proto nemůže být shledána vinou z odpadlictví a z nelegálního sňatku s nemuslimským mužem. Sňatek křesťanky s křesťanem a její právo dále vyznávat svou víru je šarí'ou garantováno jako nezczizitelné.

Rovněž se objevily i informace, že obviněná žena není duševně zcela zdráva. Zde pak nutno upozornit, že podle konsensu učenců sunny nelze hovořit o odpadlictví v případě nepřičetné osoby.

Proto by bylo podle šarí'y zločinem, odsoudit tuto křesťanku k smrti. Posel Boží, mír a požehnání s ním, varoval: „Zabije-li muslim osobu, která uzavřela s muslimy dohodu, ani neucítí vůni ráje, i přesto že je možno ji cítit ze vzdálenosti čtyřiceti let.“

Dále uvádíme, že šarí'a sama disponuje řadou precedentů v podobných případech, např. ten, kdy slavného židovského učence Moše ben Maimona donutili Almohádé v Andalusii přijmout islám, načež tento následně uprchl do Egypta, kde se představil jako žid. Jistý almohádský právník jej pak zažaloval za odpadlictví, ale přední soudce ajjúbovské doby 'Abdurrahmán ibn 'Alí žalobu smetl s poukazem na to, že Moše nikdy muslimem nebyl a ke konverzi byl donucen.

Budeme požadovat spravedlivé posouzení případu, který vrhá zlé světlo na spravedlivé islámské zákonodárství, které je neprávem obviňováno z nelidskosti. Stojíme a budeme stát na straně pravdy a spravedlnosti. V tomto hodláme spolupracovat také s oficiálními institucemi muslimů v ČR.

Nechť Stvořitel nás i vás vede správnou cestou. Ámín.

S pozdravem míru a přáním Boží odměny kolektiv českých muslimů.

Každý věk má své klady a zápory

Každý věk má své klady a zápory, své radosti i své obtíže. Stáří může mít ve spojení s nemocí těch trápení více. Proto je potřeba speciální podpory a pomoci, a to i skrze tuto svátost. Staří ale nejsou přeci jen těmi, kteří něco dostávají. Spíše naopak, vzpomeňme na naše vlastní babičky a dědečky! Vzpomeňme také na předchozí dva papeže. Jan Pavel II. se nebál ukázat sám na sobě slabost nemoci a stáří. Benedikt XVI. zase projevil velikou pokoru přiznáním, že ho opustily tolik potřebné síly pro výkon jeho funkce a právě v den Panny Marie Lurdské před rokem rezignoval.

Jedním z křížů nemocných může být i to, že jsou omezeni ve své touze scházet se s dalšími věřícími a účastnit se slavení mše svaté. Víím z vašich dopisů, že mezi ně mnozí patříte a děkuji vám za vaši statečnost a ochotu obětovat vaše utrpení za druhé. Pro nás ostatní platí, všímejme si ve svém okolí více těchto lidí, jejich potřeb, pamatujme i na ně v modlitbách! My kněží máme často zkušenost, že tito lidé se stydí si říct o pomoc a návštěvu. Přitom ne vždy je na první pohled patrné, že dotyčný má nějaké větší problémy. Ty nemusejí souviset jen s omezenou pohyblivostí. Napadlo vás třeba někdy, že jsou lidé, kteří kvůli fobii, paranoi nebo depresi velmi těžko nebo vůbec nezvládnou nedělní mši svatou, protože nevydrží ve skupině většího počtu lidí? Nebo že i tak často se vyskytující chorobný hukot v uších, tzv. tinitus, může způsobovat velké utrpení ve chvíli, kdy hrají varhany? Že může být velkou překážkou, pokud nejsou u kostela nebo na faře toalety? A tak bych mohl pokračovat dál. Člověk si tak může uvědomit, že to, co považuje nebo donekdávna považoval za samozřejmé, zas tak samozřejmé není.

Ještě jednou Vám děkuji za modlitby a vyprošuji Vám i Vaším blízkým hojnost Božího požehnání!

Jiří Korda, kněz Kristův

1. ročník Memoriálu Josefa Horehledě

Na snad první severočeský turnaj jsem přijížděl s pocity velice smíšenými. Za prvé bylo hlášeno otřesné počasí, za druhé zbytek mé lukostřelecké rodiny onemocněl a za třetí, měl jsem po pracovní stránce ten týden napilno a moc jsem toho nenaspal. Moc se mi tam tedy nechtělo. Na druhou stranu máme jen pár kilometrů chalupu a jakoukoli tamní lukostřeleckou snahu jsem jako českokamenický lokálpatriot chtěl podpořit. Koneckonců jsem toho názoru, že je třeba povzbuzovat jakéhokoliv začínajícího pořadatele, byť i jen účastí na jeho rodicím se turnaji. Není totiž nic horšího, než když jsem nedávno s perkusní riflí přijel na perfektně připravený turnaj pro předovkáře, kterého se krom pořadatelů zúčastnilo všeho všudy 5 střelců. To bych brečel!

Více na: <http://www.lukostrelec.cz/modules.php?name=News&file=article&sid=155>

Termíny měsíčních setkání chlapů ze severu

Datum	Místo	Zajištění místa	Zajištění progr.	Příprava
19. 06. 2014	Bohušovice	Kosatka		Lukáš 4
18. 09. 2014	Teplice	Pjetro Veselý		Lukáš 5
20. 11. 2014	Bohušovice	Kosatka		Lukáš 6
18. 12. 2014	Krupka	František	František	Vánoční besídka

Slavnosti a svátky

LITURGIE

- 8. 6. Slavnost Seslání Ducha svatého
- 15. 6. Slavnost Nejsvětější Trojice
- 19. 6. Slavnost Těla a Krve Páně
- 24. 6. Slavnost Narození sv. Jana Křtitele
- 27. 6. Slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova
- 29. 6. Slavnost sv. Petra a Pavla, apoštolů

Významné dny

- 1. 6. Mezinárodní den dětí
- 5. 6. Světový den životního prostředí
- 26. 6. Mezinárodní den boje proti narkomanii

Výroční dny biskupů

- 1. 6. Kard. Vlk převzetí arcidiecéze (1991)
- 6. 6. Mons. Duka jmenován biskupem (1998)
- 21. 6. Mons. Paďour kněžské svěcení (1975)
- 22. 6. Mons. Duka kněžské svěcení (1970)
- 23. 6. Kard. Vlk kněžské svěcení (1968)
- Mons. Graubner kněžské svěcení (1973)
- Mons. Herbst kněžské svěcení (1973)
- Mons. Baxant kněžské svěcení (1973)
- 26. 6. Mons. Kajnek kněžské svěcení (1976)
- Mons. Malý kněžské svěcení (1976)

Sečín - Podmokly

27. 6. Mons. Posád kněžské svěcení (1977)
6. Mons. Cikrle kněžské svěcení (1976)
Mons. Radkovský kněžské svěcení (1970)
28. 6. Mons. Posád narození (1953)
29. 6. Mons. Esterka svátek
Mons. Posád svátek

Setkávání

- ◆ 1. neděle v měsíci ráno v kostele - dětská mše svatá
- ◆ 3. neděle v měsíci od 9:00 - latinská mše svatá
- ◆ 3. neděle v měsíci od 13:45 - pouť do Dolního Žlebu
- ◆ každou neděli od 10:00 do 11:00 na faře - knihovna, čítárna
- ◆ 2. úterý v měsíci od 15:30 na faře - setkání seniorů
- ◆ každé úterý po večerní mši svaté - večerní chvály
- ◆ každou středu od 19:30 v kostele - modlitební večer
- ◆ 3. čtvrtek v měsíci od 20:00 - setkání rodin
- ◆ 2. pátek v měsíci od 19:00 na faře - promítání, či křeslo pro hosta
- ◆ 18. v měsíci v 17:30 - obnova zasvěcení P. Marii, mše

Setkávání v Jílovém

- ◆ každý pátek od 20:00 po rodinách - setkávání (modlitba a rozhovory)

Pořad bohoslužeb v kostele sv. Františka

Neděle	09:00	17:30
Pondělí	07:00	
Úterý		17:30
Středa	07:00	
Čtvrtek		17:30
Pátek		17:30
Sobota		17:30 Bynov ^{*/ **/}

**/ Přes období zimního času jsou mše svaté v pečovatelském domově*

***/ Přes období letního času, jsou mše svaté v liché týdny v kostele, v sudé týdny v pečovatelském domově*

Ostatní pořady bohoslužeb

Jílové **Neděle 10:45** Kostel Nejsvětější Trojice

Aktuální informace hledejte na: http://rkf.dc.podmokly.sweb.cz/Cz_021.htm

→ Příští číslo vyjde, dá-li Pán, v neděli 29. 06 2014 před 1. neděli v červenci ←

Časopis je možno si vzít za dobrovolný příspěvek (náklady na tisk tohoto čísla: 17 Kč)